

Όλοι γελούσαν με την εμφάνιση αυτού του άντρα, δεν γνώριζαν όμως τί έκρυβε μέσα του...

/ [Γενικά](#)

Μια γυναίκα, ιδιοκτήτρια μιας μικρής επιχείρησης ενοικιαζομένων δωματίων, διηγείται μια ιστορία που της άλλαξε τη ζωή...

«Το σπίτι μας ήταν ακριβώς απέναντι από την είσοδο του Νοσοκομείου Johns Hopkins στη Βαλτιμόρη. Ζούσαμε στον κάτω όροφο και στον πάνω όροφο είχαμε φτιάξει δωμάτια που τα νοικιάζαμε σε ανθρώπους που ήθελαν να επισκεφτούν την κλινική.

Ένα καλοκαιρινό βράδυ, ετοιμάζαμε το τραπέζι για να φάμε όταν χτύπησε ξαφνικά η πόρτα. Όταν την άνοιξα είδα μπροστά μου έναν πραγματικά πολύ παράξενο ηλικιωμένο άνθρωπο. «Είναι τόσο ψηλός όσο ο 8χρονος γιος μου» σκέφτηκα καθώς κοιτούσα το σκυφτό, ζαρωμένο του σώμα. Αλλά το πιο φρικτό πράγμα πάνω του ήταν το πρόσωπό του.

Πρησμένο, κόκκινο και γεμάτο πληγές. Ήταν τρομακτικός αλλά η φωνή του ακούστηκε πολύ ευγενική όταν μου είπε:

«Καλησπέρα σας. Θα ήθελα ένα δωμάτιο για μία μόνο νύχτα. Είχα πάει για

θεραπεία το πρωί στο νοσοκομείο αλλά δεν υπάρχει άλλο λεωφορείο σήμερα για να γυρίσω πίσω στην ανατολική ακτή. Έτσι αναγκαστικά πρέπει να βρω κάπου να μείνω για ένα βράδυ.»

Μου είπε ότι από το μεσημέρι προσπαθούσε να νοικιάσει κάποιο δωμάτιο, χωρίς όμως επιτυχία. «Είναι παράξενο αλλά δεν υπήρχε κανένα ελεύθερο. Ίσως να φταίει το πρόσωπο μου» μου είπε προσπαθώντας να χαμογελάσει. «Ξέρω ότι φαίνεται τρομακτικό αλλά ο γιατρός μου είπε ότι με τις θεραπείες θα γίνω πάλι όπως παλιά.»

Για μια στιγμή δίστασα, αλλά η επόμενη φράση του με έπεισε: «Θα μπορούσα να κοιμηθώ σε αυτή την κουνιστή πολυθρόνα στη βεράντα σας. Το λεωφορείο μου φεύγει πολύ νωρίς το πρωί.»

Του είπα ότι μπορεί να καθίσει για να ξεκουραστεί στην βεράντα μέχρι να του ετοιμάσουμε το δωμάτιο. Μπήκα μέσα για να σερβίρω το δείπνο. Όταν τα είχα όλα έτοιμα βγήκα στην βεράντα και τον ρώτησα αν επιθυμεί να έρθει να φάει μαζί μας. «Όχι, σας ευχαριστώ. Έχω αρκετό φαγητό» ήταν η απάντηση του δείχνοντας μου μια καφέ χάρτινη σακούλα που κρατούσε στο χέρι του.

Όταν έπλυνα τα πιάτα, βγήκα στη βεράντα για να μιλήσω για λίγο μαζί του. Δεν μου πήρε πολύ χρόνο για να καταλάβω ότι αυτός ο ηλικιωμένος έκρυβε μια τεράστια καρδιά μέσα σε αυτό το μικροσκοπικό σώμα.

Μου είπε ότι ήταν ψαράς. Δούλευε όλη μέρα και όλη νύχτα για να ζήσει την κόρη του, τα πέντε παιδιά της και τον σύζυγό της, ο οποίος είχε μείνει ανάπηρος εξαιτίας ενός τραγικού ατυχήματος.

Δεν παραπονέθηκε για τη ζωή του ούτε μια φορά. Το αντίθετο μάλιστα. Σε κάθε πρόταση του έβρισκε ένα λόγο να νιώθει ευτυχισμένος.

Ήταν χαρούμενος γιατί αν και είχε καρκίνο του δέρματος δεν ένιωθε πόνο. Ήταν χαρούμενος γιατί δεν είχε χάσει τις δυνάμεις του και έτσι μπορούσε ακόμη να δουλέψει. Ήταν χαρούμενος γιατί είχε μια όμορφη οικογένεια που τον αγαπούσε πολύ.

Μιλήσαμε για λίγη ώρα ακόμη και στη συνέχεια τον συνόδεψα στο δωμάτιο του για να κοιμηθεί.

Όταν σηκώθηκα το πρωί, τα σεντόνια ήταν τακτοποιημένα, διπλωμένα και ο μικρόσωμος ηλικιωμένος κάθονταν έξω στη βεράντα. Αρνήθηκε να πάρει μαζί μας πρωινό, αλλά λίγο πριν φύγει για το λεωφορείο του, μου είπε διστακτικά:

«Θα μπορούσα σας παρακαλώ να μείνω πάλι σε εσάς την επόμενη φορά που θα έρθω για θεραπεία; Δεν θα σας βάλω σε κόπο. Μπορώ να κοιμηθώ και σε μια καρέκλα. Δεν έχω πρόβλημα.»

Σταμάτησε για μια στιγμή και στη συνέχεια πρόσθεσε:

«Τα παιδιά σας με έκαναν να νιώσω σαν στο σπίτι μου. Συνήθως οι ενήλικες ενοχλούνται από το πρόσωπό μου, αλλά τα παιδιά φαίνεται ότι έχουν πιο καθαρό μυαλό».

Του είπα ότι όποτε θελήσει θα είναι ευπρόσδεκτος να έρθει και πάλι.

Είχαν περάσει αρκετές μέρες μέχρι να τον δούμε και πάλι. Ήρθε λίγο μετά τις 7 το πρωί και έφερε μαζί του και δώρα. Ένα μεγάλο ψάρι και μισό κιλό από τις μεγαλύτερες γαρίδες που είχα δει ποτέ μου.

Μου είπε ότι ήταν φρέσκα γιατί τα είχε βγάλει την νύχτα πριν μπει στο λεωφορείο για να έρθει. Εγώ όμως ήξερα ότι το λεωφορείο του έφυγε στις 4 τα ξημερώματα. Αυτός ο άνθρωπος ή δεν κοιμήθηκε καθόλου ή κοιμήθηκε ελάχιστα. Μόνο και μόνο για να φέρει αυτά τα ψάρια σε μας!

Στα χρόνια που ακολούθησαν ο ηλικιωμένος ήρθε και έμεινε στο δωμάτιο μας πάρα πολλές φορές. Ποτέ δεν ήρθε όμως με άδεια χέρια. Πάντα έφερνε μαζί του ψάρια, γαρίδες ή λαχανικά από τον κήπο του. Όταν αργούσε να έρθει για θεραπεία, δεν ήθελε να μας αφήσει χωρίς τα δώρα του.

Έτσι μας τα έστειλε σε ειδικά συσκευασμένα πακέτα με το ταχυδρομείο.

Γνωρίζοντας ότι έπρεπε να περπατήσει τρία χιλιόμετρα για να πάει στο ταχυδρομείο αλλά και ότι ήταν σε τρομερά δύσκολη οικονομική κατάσταση, ένιωθα ότι τα δώρα του ήταν για εμάς ακόμη πιο πολύτιμα.

Όταν μου τα έφερναν στην πόρτα μου, πάντα είχα στο μυαλό μου το σχόλιο του γείτονα όταν είδε τον ηλικιωμένο εκείνο το πρώτο βράδυ:

«Μην μου πεις ότι τον κράτησες αυτόν τον απαίσιο άντρα; Εγώ τον έδιωξα. Μπορεί να χάσεις εξαιτίας του, τους πελάτες σου».

Ναι, ίσως και να έχασα ένα πελάτη. Μπορεί και δυο. Αλλά αν ξόδευαν λίγο από τον

χρόνο τους για να γνωρίσουν αυτόν τον άνθρωπο, αποκλείεται να έφευγαν εξαιτίας του.

Εγώ ξέρω ότι η οικογένεια μου είναι ευτυχισμένη που τον γνώρισε. Χάρη σε αυτόν μάθαμε πόσο σημαντικό είναι να δέχεσαι τις άσχημες στιγμές που θα σου φέρει η ζωή χωρίς παράπονο.

Μάθαμε να μην απογοητευόμαστε και να μην τα παρατάμε. Να μην κρίνουμε τον άλλον από την εμφάνιση του. Μα πάνω από όλα, αυτός ο άνθρωπος μας δίδαξε πως να είμαστε μια δεμένη οικογένεια. Μια οικογένεια που τα μέλη της θυσιάζονται ο ένας για τον άλλον.

Πρόσφατα είχα πάει επίσκεψη σε ένα φίλο μου, ο οποίος έχει θερμοκήπιο. Όπως μου έδειχνε τα λουλούδια του, φτάσαμε στο πιο όμορφο απ όλα: Ένα μεγάλο χρυσάνθεμο, γεμάτο με άνθη. Αλλά προς μεγάλη μου έκπληξη, πρόσεξα ότι μεγάλωνε σε ένα παλιό, σκουριασμένο κουβά. Του είπα: «Εάν αυτό το χρυσάνθεμο ήταν δικό μου, θα το έβαζα στην ωραιότερη γλάστρα που είχα.»

Ο φίλος μου όμως μου άλλαξε γνώμη: «Έχω πολύ όμορφες γλάστρες» μου είπε. **«Γνωρίζοντας πόσο όμορφο είναι αυτό το λουλούδι σκέφτηκα ότι δεν θα το πείραζε να μεγαλώσει σε ένα παλιό δοχείο. Είναι μόνο για λίγο, μέχρι να το πάω έξω στο κήπο.»**

Μάλλον ο φίλος μου αναρωτήθηκε όταν με είδε να γελάω τόσο δυνατά. Γέλασα γιατί σκέφτηκα τον ηλικιωμένο ψαρά. Για λίγο καιρό φύλαγε μια υπέροχη καρδιά σε ένα άσχημο, μικροσκοπικό, καμπουριασμένο σώμα.

Όσπου κάποιος πήρε την όμορφη καρδιά του για να την φυτέψει στον τεράστιο κήπο του εκεί ψηλά στον ουρανό. Αυτό ακριβώς δηλαδή που ήθελε να κάνει και ο φίλος μου με το χρυσάνθεμο.»

Πηγές:tilegrafima.gr- agiosgeorgiosthivas.blogspot.gr